

Joelle Charbonneau

Od autorky bestsellerové série *UNIVERZITA VÝJIMEČNÝCH*

ČASOVANÁ BOMBA

FRAGMENT

Časovaná bomba

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.fragment.cz
www.albatrosmedia.cz

FRAGMENT

Joelle Charbonneau

Časovaná bomba – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ČASOVANÁ BOMBA

ČASOVANÁ BOMBA

Joelle Charbonneau

FRAGMENT

Copyright © 2018 by Joelle Charbonneau

Translation © Alžběta Kalinová, 2019

Cover photos © pogonici; Jose Gil; SusaZoom; Miloje / Shutterstock.com

Published by special arrangement with Houghton Mifflin Harcourt Publishing Company

České vydání © Albatros Media a. s., 2019

ISBN tištěné verze 978-80-253-4459-0

ISBN e-knihy 978-80-253-428-3 (1. zveřejnění, 2019)

Věnováno studentům střední školy Fenton.
Naučili jste mě, že první dojem není nikdy
tak důležitý jako to, co následuje.

Nikdo se ve svém vlastním příběhu nepovažuje za padoucha.

George R. R. Martin

„Nehádejte se!“ zavolala Cas za Frankiem a Zetem, kteří vyběhli ze dveří. V očích se jí leskly slzy. „Nezkusíme zas zapnout rádio? Třeba se dozvíme, že pomoc už je na cestě.“

Rašíd zapnul rádio a šel pomoci Tadovi. Zprvu z reproduktorů vycházel jen šum, ale vzápětí už moderátorka všem oznamovala, že hasiči úspěšně postupují. Podařilo se jim oheň lokalizovat do západního křídla a doufají, že ho brzy uhasí.

„Jeden z podezřelých je v současné době už vyslýchán a policejní složky vynakládají veškeré úsilí na to, aby dopadli i druhého pachatele, který je spoluodpovědný za tento děsivý bombový útok. Podle našeho zdroje je jím jeden ze studentů, které požár prozatím dál vězní v druhém patře budovy, kde byly dosud odpáleny čtyři bomby. Vše nicméně nasvědčuje tomu, že ve škole se nachází ještě pátá nálož, která může kdykoli explodovat.“

Takže každou chvíli může dojít k dalšímu výbuchu a tím útočníkem je jeden z nich.

Dříve téhož dne...

8:35

DIANA

Kapitola 1

Stačí se usmívat a nosit to správné oblečení a všichni si hned myslí, že jste výjimeční. Pokud působíte úspěšně, lidé automaticky předpokládají, že úspěšní jste. Její rodiče o tom byli přesvědčení. Její otec na této myšlence postavil svou kariéru. A chtěli, aby jí věřila i ona.

Diana se za to nenáviděla.

„Zdání hraje klíčovou roli, Diano,“ opakovala jí nevlastní matka tak často, až se Dianě chtělo křičet. Jenže křičet se nesluší. A navíc budí opravdu špatný dojem. Proto jí představa, že řve z plných plic, připadala tolik lákavá.

„Vždycky si musíš dát záležet na správném rozhodnutí, Diano,“ opakovala jí nevlastní matka pořád dokola. „Všechno, co děláš, je důležité, protože se to určitým způsobem odráží na tvém otci a na pozicích, které zastává. Co by si asi jeho nepřátelé pomysleli, kdybys neměla dobré známky nebo kdybys nebyla ve všem nejlepší? Začali by pochybovat o tom, jak vážně může tvůj otec vzdělávání brát, když jeho vlastní dcera ve škole zaostává. Druhá strana neustále hledá důvod, aby mohla namířit prst a dokázat, že tvůj otec si své místo nezaslouží. Že my si ho nezasloužíme. Proto se nesmíš ve škole zhoršit a nesmíš přestat dbát na detaily. Jinak poškodíš svého otce. A co je horší, spolu s ním i práci, kterou se snaží vykonávat.“

Diana se podívala na oblečení, které pro ten den zvolila. Po šestnácti letech praxe přesně věděla, kterých detailů si lidé všimnou a co si pomyslí, když ji uvidí.

Módní bílé džíny. Vkusný růžový top. Nic příliš drahého, protože to by pak mohli začít závidět. Nic příliš přiléhavého, protože to by mohlo vzbudit špatný dojem. A nic zmačkaného. Když nosíte nevyžehlené věci, lidé si myslí, že jste líní. A línému člověku nikdo nevěří. Musíte v lidech budit důvěru, abyste v životě dosáhli toho, čeho chcete. I kdybyste měli třeba v úmyslu tu důvěru zneužít.

Její otec důvěru budil. Nosil dokonale padnoucí obleky, ale protože si k nim nebral kravatu a nechával si horní knoflíček rozepnutý, nepůsobil v nich příliš formálně.

Vypadal přátelsky. Jako obyčejný člověk. Ztělesňoval všeobecnou představu o tom, jaký by měl být dokonalý otec, někdejší armádní specialista, který vždy klade na první místo svou rodinu a svou zem. Muselo to fungovat, protože ho nakonec zvolili. Momentálně dělal všechno pro to, aby se ve svém úřadu udržel i během následujícího funkčního období. A úkolem jeho rodiny, Dianiným úkolem, bylo neudělat nic, čím by mohla ve voličích vzbudit nejistotu, zda si ho v úřadě ještě přejí udržet.

Ale klid, žádný tlak.

„Katherine?“ zavolala plně si vědoma, jak moc její nevlastní matka nesnáší, když se v domě křičí. Žádná odpověď. *Musela už nejspíš sejít dolů. Táta bude od božího rána lítat po schůzkách.* Diana se kousla do rtu a vzala si zlaté pecičky, které jí Katherine dala k šestnáctým narozeninám. Doplnila je zlatým řetízkem s křížkem, který dostala od otce, tedy technicky vzato. Předstírala, že nevidí, jak mu jeden z jeho asistentů podává krabičku, o níž zjevně neměl do té chvíle ani tušení.

„Jsou to malé drobnosti, na nichž nejvíc záleží,“ trvala na svém Katherine. „Lidé si všímají detailů.“

Ano, *přesně tak*, pomyslela si Diana, když sáhla do šperkovnice pro starý náramek přátelství, který si před lety sama udrhala, protože ne-

měla nikoho, kdo by jí ho věnoval a komu by mohla na oplátku taky nějaký vyrobit. Nikoho nikdy ani nenapadlo, že té oblíbené holce je potřeba dát dárek. Nikoho nikdy ani nenapadlo, že ta oblíbená holka je osamělá, když se vrací domů. Všichni si vždycky mysleli, že ta oblíbená holka má tisíce kamarádů a rodinu, která stojí za ní.

Diana došla k zrcadlu a zkontrolovala si make-up. Decentní, jen aby její modré oči vypadaly o něco větší. Nic víc, jinak by lidé mohli začít pochybovat o tom, jestli je opravdu slušná dívka. A ona musí být slušnou dívkou. V hlavě si odškrtnla všechny položky na seznamu své nevlastní matky, jednu po druhé.

Dobré boty.

Pěkný domov.

Vynikající známky.

Reprezentativní, respekt budící rodina.

Dokonalé způsoby.

To všechno jsou známky silné, dobře vychované dívky. Dívky, k níž se budou ještě dlouho po škole všichni hlásit. Dívky, kterou budou učitelé i rodiče dávat ostatním za příklad. Dívky, která si umí tak dobře spočítat, jak vypadá a jaký dojem budí, že ani obal na telefon nemá nijak křiklavý, ale jednoduše stylově červený. Dívky, která je odhodlaná toho všeho využít, aby ostatním dokázala, jak bláhové je uvěřit tomu, co ostatní chtějí, abyste viděli.

Perfektní.

Ovšem pokud si svůj perfektní dojem nechce pokazit, je načase vyrazit. Dívce, která nemá mít žádnou chybu, opozdilost nesluší. Opozdilost naznačuje, že si nevážíte času druhých.

Podívala se na hodinky a rozběhla se dolů za macechou, která ji měla odvézt do školy na schůzku ohledně školní ročenky.

„Katherine?“ zavolala znovu.

Opět žádná odpověď. *Hm.* Katherine nejspíš už bude vzadu na dvoře kontrolovat, jestli jejich personál dostatečně nablýskal zahradní

nábytek v patiu, aby mohli po skončení té večerní akce pozvat hosty dovnitř.

„Katherine?“

„Máma už odjela.“

„Cože?“ otočila se směrem k otci, který stál na verandě u houpacíky s telefonem přilepeným k uchu. Protože nemělo sebemenší smysl opravit ho, že Katherine není její matka, jednoduše se zeptala: „Kam?“

Otec jí pohybem ruky naznačil, aby byla zticha. „Ano, jsem tady, a ano, vím, že vznikly i negativní ohlasy, ale teď ten návrh nemůžu jednoduše pohřbit, jinak mě ukřižují. Novináři zavěťtí krev a bude po všem. Víme přece, že v tomhle mám pravdu. Potřebuju jen, aby mi vyšla jediná věc. V tomhle mi musíš věřit.“

Diana znovu otevřela pusu, ale než stačila promluvit, otec se k ní otočil zády a začal přikyvovat. Bude si muset na jeho pozornost vystát frontu.

„Ano, tohle rozhodnu dnes večer. A neboj, na té akci bude ideální příležitost vyzdvihnout pozitivní stránky toho návrhu zákona a ovládnout celý dialog. Kdybys se mnou potřeboval probrat ještě něco dalšího, za půl hodinky mě najdeš v kanceláři. Taky jsem tě rád slyšel, Time. Oceňuju tvoje odhodlání. Podaří se nám to zvrátit v náš prospěch.“ S tím konečně zavěsil a obrátil se zpět k Dianě.

Na sobě měl dokonale padnoucí khaki kalhoty a pod tmavě modrým sportovním sakem červené tričko s límečkem. Macecha tomu říkala *uvolněná, ale respekt budící image*. Nicméně Dianě nepřípadalo, že by působil nějak uvolněně.

„To byl Tim?“

Otec přikývl. „Ty negativní články, které o mém návrhu zákona o bezpečném vzdělávání vycházejí, mu dělají vrásky.“

Tim sice nebyl v otcově týmu tak dlouho jako ostatní, ale byl chytrý a všímavý. Šéf lidských zdrojů ho proto najal hned po vysoké. A přestože byl mladší než ostatní, Diana věděla, že ten otcův nový

návrh zákona mu dělá starosti právem. Tisk ho označoval za útok na soukromí. Ten zákon by totiž ukládal studentům i učitelům povinnost informovat příslušné úřady, pokud by měli pocit, že se ve škole nachází někdo, kdo by mohl chtít studentům, učitelům nebo školnímu majetku způsobit nějakou újmu. Každý, kdo by byl takto nahlášen, by musel úřadům předat hesla ke svým účtům na sociálních sítích a k e-mailové schránce, nebo čelit dočasnému vyloučení a potenciálně i federálnímu vyšetřování. A ti, kteří by své podezření nenahlásili dřív, než by k nějaké tragédii došlo, by navíc mohli být obviněni z napomáhání a spoluúčasti.

Otec věřil, že tento zákon by změnil situaci v celé zemi a konečně dokázal to, v čem další podobná legislativa selhala. Udělat ze škol bezpečnější místa. Student, který by snad chtěl dělat potíže, by si to totiž raději dvakrát rozmyslel, kdyby věděl, že učitelé i kamarádi ho sledují a jsou připraveni nahlásit jakékoli podezřelé jednání. A díky tomu, že by se ohrožení předcházelo, i podobní studenti by se pravděpodobně nakonec dali na lepší cestu. Byl pevně přesvědčen, že zasáhnout právě ve školách, uvnitř vzdělávacího systému, je nejslibnější způsob, jak zvratit současný trend rostoucího násilí.

„Copak vyšel nějaký další špatný článek?“ zeptala se ho. Ne každý totiž souhlasil s názorem jejího otce na to, jak nastolit v zemi bezpečí. Od té doby, co svůj návrh zveřejnil, mu nepřestal zvonit telefon, jeho e-mailová schránka přetékala a v novinách vycházely sáhodlouhé sloupky o zásahu do soukromí a nespočetných definicích toho, co je opravdovou hrozbou pro společnost. Dokonce i Dianě přišel nenávidný e-mail. Když se o něm pokusila s otcem promluvit, řekl jí jen, aby ho předala Timovi a nevšímala si ho. Že nakonec všechno dobře dopadne. Když si s ní ale Tim sedl a poslechl si, jak jí lidé vyhrožují a jak za ní chodí s tím, že jejího otce už rozhodně volit nebudou, připustil, že reakce veřejnosti je vážná. Oba byli toho názoru, že pokud ta přílivová vlna negativních článků a pobouřených úvodníků bude pokračovat, potopí

návrh toho zákona dřív, než bude příležitost vyzkoušet ho v praxi. A kariéra jejího otce, ta, která – jak jí vtloukali do hlavy – je klíčová pro to, aby se svět stal lepším místem, půjde ke dnu s ním.

Copak může někoho překvapovat, že Tim chce udělat všechno pro to, aby se ta dnešní akce u nich doma dočkala co největší publicity, nebo že i ona je odhodlaná udělat cokoli, aby pomohla? Je milé, že si někdo konečně uvědomil, že by mohla pomoci. A že ji někdo konečně vyslechl, když přišla s nápadem. I Tim říkal, že je rád, že může s někým probrat svoje nápady, aniž by se musel třást, že ona hned poběží za senátorem, aby mu řekla, že jeho nápady jsou příliš radikální a že se na tu práci nehodí.

Otec jen pokrčil rameny a věnoval jí jeden ze svých nacvičených úsměvů. „Někteří ze spoluautorů jsou na vážkách, jestli ten návrh nestáhnout zpět k přepracování, ale Tim má k dispozici průzkumy, podle nichž by takový krok způsobil víc škody než užítu. Nedělám si však starosti. Tim a ostatní mají plán, jak to všechno dotáhnout do úspěšného konce.“

„Kdybys mě potřeboval...“

V ten moment ji otec znovu rukou umlčel, protože mu opět zazvonil telefon. Zvonil snad pořád. „To vyřídím cestou do kanceláře.“ Podíval se na Dianu a nervózně se na ni usmál. „Máma ti nechala v kuchyni nějaký vzkaz. Pomůžeš mi tím, že budeš připravená, až tě přijede vyzvednout. Jestli to máme zvrátit, potřebuju, aby bylo všechno perfektní.“ Pak, než na to stačila cokoli říct, si znovu přiložil telefon k uchu. „Larry, jsem rád, že voláš...“ pokračoval a zmizel zpět do domu.

Diana spěchala za ním, ale on se na ni už ani neohlédl. Za minutku slyšela, jak se za ním zabouchly vchodové dveře. Dřív než mu stačila říct, že potřebuje odvézt. A když si přečetla vzkaz od nevlastní matky, uvědomila si, že ani ta ji neodveze.

*Diano, zlatíčko,
ve čtyři tě přijedu vyzvednout. Vezmi si na sebe ty modré
saténové šaty, které visí u tebe ve skříni. Vlasy si nech
rozpuštěné. Bud', prosím, nachystaná včas. Dnešek
je pro nás pro všechny moc důležitý.*

Katherine.

Chvíli na ten vzkaz nevěřicně zírala.

Bud' nachystaná včas.

Vlasy si nech rozpuštěné.

Dnešek je důležitý.

Odvézt ji do školy zjevně důležité nebylo.

Pootočila si náramkem přátelství na zápěstí a naposledy se na slova nevlastní matky podívala. Jako by je slyšela nahlas. Spolu se všemi těmi ostatními věcmi, které jí nevlastní matka za ty roky řekla.

„Své názory si nechávej pro sebe, Diano.“ Protože co kdyby se náhodou lišily od toho, co by si měla myslet? To by bylo nepřipustné.

„Pamatuj, že na tebe spoléháme.“

Ano. Spoléhají na ni.

Diana vyběhla zpět nahoru až ke starožitné truhle na hračky, která stála u ní v pokoji. Rychle z ní smetla všechny dekorační polštářky a deku dolů na podlahu, zvedla víko a vytáhla z ní dva batohy. V postranní kapse jednoho našla seznam, který si sepsala před několika týdny, a strčila si ho do kapsy.

Když letmo zkontrolovala hodiny, zjistila, že je nejvyšší čas vyrazit, pokud nechce přijít na tu schůzku ohledně ročenky pozdě. Včera posunula její začátek o dvě hodiny dopředu. Dost pochybovala, že by někoho nadchlo, kdyby zjistil, že mu změnila plány jen proto, aby ho mohla nechat čekat.

Naposledy se podívala do zrcadla. Spatřila obraz toho, čím její rodina chtěla, aby byla. Čím se tak moc snažila být.

Obraz *dokonalosti*. Někdo, od něž všichni očekávají, že udělá správnou věc. Někdo, od něhož by nikdo nikdy nečekal nic špatného.

Výborně.

Ještě otevřela počítač a poslala Timovi vzkaz, že odchází do školy. Pak si posbírala věci, seběhla dolů a vyrazila. Otec si myslí, že mu může pomoci jediné tak, že se bude usmívat, přikyvovat a vypadat perfektně. Tak, jak má jeho rodina vypadat. Diana byla ale odhodlaná mu dokázat, že se mylí.

RAŠÍD

Kapitola 2

„Proč dnes musíš do školy?“ zeptal se Rašída táta, když přišel do kuchyně. Rašíd doufal, že se mu podaří vypadnout z domu dřív, než se jeho otec vrátí z nemocnice. Smůla. „Vždyť máš mít ještě týden volno.“

Rašíd si nadhodil batoh na zádech a řekl: „Potřebuju novej školní průkaz, tati.“

„Co se stalo s tím starým?“ zamračil se jeho otec.

„Ztratil jsem ho, když jsme byli minulej měsíc na návštěvě u Sitto.“ Technicky vzato to byla pravda. Až na to, že Rašíd dobře věděl, že to vyznělo tak, jako by svůj školní průkaz u babičky v Palestině zapomněl čistě náhodou. „Školní kancelář už má otevřeno a vydává průkazy novejm studentům. Říkal jsem si, že to vyřídím ještě před začátkem školy.“

Jeho otec přikývl, načež se podíval na kuchyňské hodiny. „A stihneš se vrátit, než začne polední modlitba zuhr?“

„Nejspíš ne.“

„Můžu tam zavolat a zeptat se, jestli bude mít školní kancelář otevřeno i odpoledne. Když tu počkáš, budeme se moct pomodlit společně a pak s sebou třeba budeš moct vzít i sestru. Bylo by fajn, kdyby si mohla školu trochu prohlédnout, dokud tam není plno lidí. Pomohlo

by jí to při zvykání si na představu, že tam bude příští rok taky chodit. Třeba bys ji mohl představit nějakým kamarádům.“

Arissa už většinu jeho kamarádů znala, protože buď bydleli poblíž, nebo chodili do stejné mešity. A ti ostatní...

Rašíd věděl, že otec si myslí, že ví, jaké to pro něj ve škole je. Jenže o tom neměl ani ponětí. Neposlouchal. Nebo měli pravdu Rašídovi bratřenci v Palestině a Rašíd si za to, že tak docela nezapadá, může sám, protože neví, kým je, ani co chce.

Ještě před pár lety by s sebou sestru do školy vzal. Tehdy ano. Ale teď... teď se toho tolik změnilo. Rašíd se změnil. Stejně jako jeho sestra i kamarádi. Pořád je sice všechny baví číst komiksy a stavět roboty. To drží jejich kamarádství pohromadě. Rašíd ale cítil, že přicházejí další věci – třeba jako to, že mu začaly růst vousy dřív než všem ostatním ze třídy a že si je kvůli víře nechce holit – a to mezi nimi začalo stavět neviditelnou zeď.

Polkl vztek, který jako by bylo den ode dne těžší skrývat, a slušně odpověděl: „Příště. Nevím, kdo tam dnes bude, a nechci, aby si odnesla špatnou zkušenost.“

Sám má co dělat, aby nějak zapadl. Zvláště poslední dobou. Nechtěl s sebou brát Arissu, protože v hidžábu vyčnívá ještě víc než on se svým neoholeným strništěm. Jí to ale zjevně nevadí. Dokonce už víckrát řekla, že se jí ta pozornost, kterou hidžáb budí, líbí. Že jí pomáhá přesně rozpoznat, kdo je její přítel. Hidžábem dává jasně najevo, kým je, i to, že je na své kulturní dědictví hrdá. Tvrdí, že komu se to nelíbí, má jí jednoduše jít z cesty.

Rašíd si říkal, jestli to nakonec nemá lehčí, protože hidžáb je tak jednoznačný symbol s tak jednoznačným významem. Zatímco jeho vousy si lidé můžou spíš vykládat i jako volbu osobního vkusu, protože taky pár dalších studentů si nechává růst strniště nebo knírek. Přesto ale často budí nevyřčené otázky. Vidí je lidem na očích, ačkoli je nikdy nepoloží, dokonce ani jeho kamarádi ne. Kdyby byl odvážnější, mohl

by si s nimi někde sednout a v klidu jim to vysvětlit. Jenže on místo toho dovolí, aby se ticho prohlubovalo.

A teď měl pocit, že už mu zbývá jen jedna jediná věc.

„Už bych měl asi vyrazit, abych nestrávil zbytek dne někde ve frontě,“ řekl. Batoh na ramenou ho začínal tížit. „Pomodlím se ve škole.“ Je tam spousta prázdných učen. A protože nebyl klasický školní den, nemusel se bát, že se mu někdo bude smát, až se předtím půjde na záchod umýt. „Vrátím se co nejdřív.“

Otec se na něj usmál. „Nemusíš spěchat. Pokud uvidíš někoho známého, měl bys s ním strávit trochu času. Kamarády jsi neviděl celé léto. Dobrý život znamená rovnováhu. A až budeš ve škole, možná by ses mohl rovnou podívat, jestli nevypsali nějaké nové kroužky, na které bys chtěl chodit. Pořád si ale myslím, že bys měl dělat ty fotky do školní ročenky. Obrázky, které jsi pořídil letos v létě, jsou vážně dobré.“

„Kouknu se,“ slíbil Rašíd, i když věděl, že to neudělá. Měl na práci jiné věci. Jen doufal, že to jeho otec dokáže pochopit.

„Dobře,“ poplácal ho otec po rameni, načež se znovu trochu zamračil. „A proč si s sebou vůbec bereš ten batoh?“

Rašíd se usmál, aby skryl nervozitu. „Chci si do skříňky rovnou hodit pár sešitů a komiksů a nějaký další věci, abych s sebou všechno nemusel tahat první den školy. Rád mám na chodbě něco ke čtení.“

Četl si také v případech, kdy jeho kamarádi šli později na oběd, aby na sebe nepoutal pozornost některých fotbalistů, kteří si ho rádi dobírali.

„Využít čas navíc k učení je vždycky moudré,“ poplácal ho otec znovu po rameni. „A máš svůj korán?“

„Ne,“ řekl Rašíd a popošel ke dveřím. „Nechám si ho tu. Už musím.“

„Vydrž vteřinku,“ požádal ho otec. Zmizel z kuchyně, a když se vrátil, nesl tlustou knihu v měkké vazbě. Rašíd neměl jinou možnost než si korán vzít. „Mohl by se ti ve škole hodit.“

Přinutil se poděkovat, ale když odcházel, nedokázal se otci podívat do očí. Schoval knihu do batohu a vyrazil do školy. Pořád ještě se snažil rozhodnout, zda svůj plán zrealizuje.

To vážně nastal čas udělat za vším tlustou čáru?

Vzpomněl si na to, jak na něj studenti minulý rok sprostě pokřikovali a jak nepříjemně se zjevně cítili jeho nevěřící kamarádi, když předstírali, že jsou všichni pořád stejní. Že se mezi nimi nic nezměnilo.

Kéž by se nic nezměnilo. Víc než co na světě si Rašíd přál, aby mohl vrátit čas. Vrátit se do doby před vousy a podezřením, které budily. Ani tehdy to sice neměl snadné, ale přesto to bývalo jednodušší.

Trochu si nadhodil batoh na zádech, aby líp rozložil tíhu, zamračil se a přidal do kroku. Jestli má něco změnit, musí to udělat dnes. Jen doufal, že v sobě k tomu, co je potřeba udělat, najde dost odvahy.

ZET

Kapitola 3

„Vy mě vyhazujete?“ Zetovi vyrašil pot na čele i na zádech. Přece měl mít ještě dva měsíce. Máma mu říkala, že se s domácím dohodla. A on se z toho teď snaží vycouvat.

Radši se k synovi domácího otočil zády. Nemohl se na ten spokojený úsměv v uhrovitém obličejí toho blbce ani podívat. Měl chuť do něčeho praštit. Do všeho.

„To není přesné,“ opravil ho Nick. „Chci říct, vím, že tvoje máma s mým tátou mluvila o tom, že se pokusí snížit ti přes léto nájem, aby ti to trochu usnadnil, jenže táta si uvědomil, že kdyby snížil nájem tobě, musel by ho snížit i všem ostatním. Víš, jak to chodí. Nejde o to, že by ti to táta *chtěl* udělat nebo tak.“

No jasně, že ne, pomyslel si Zet. Akorát se mu nechce na rovinu říct, že se rozhodl vyhodit kluka, kterému právě umřela máma na rakovinu. To by pak totiž musel připustit, že jako člověk nestojí za nic. Taky že za nic nestojí. Nickův otec pochopil, že jeho pravidelná měsíční garance šeku s nájmem leží mrtvá pod zemí, a tak je načase najít si novou. K čertu se vším ostatním. Jo. Zet věděl naprosto přesně, jak to chodí.

„Jsem si jistě, že to tvému tátovi láme srdce,“ procedil se zaťatými pěstmi a podíval se úzkým oknem nad dřezem ven. Když zavřel oči,

pořád ještě viděl mámu, jak tam stojí a myje nádoby. Pokud jí zrovna bylo tak dobře, že se mohla věnovat natolik běžné činnosti.

„Hele, nebuď takovej.“

„Jakej?“ Zet se otočil a probodl Nicka pohledem. Nick se sice narovnal, ale o krok ucouvl a začal si hrát s lemem špinavého trička. „Tvůj táta mojí umírající mámě něco slíbil a necelý dva týdny po tom, co umřela, tě poslal mi říct, že si tehdy dělal jen srandu?“

Nick couvl o další krok a ztěžka polkl. „Vážně ho to mrzí.“

„No jasně.“ Všechny to mrzí. Zeta už tak strašně unavovalo poslouchat, jak moc to všechny mrzí. Protože je to nemrzelo. Ale bude. Brzy. Velice brzy. Uvolnil pěsti a otočil se ke staré lednici, kterou jeho máma polepila fotkami. „Vyřiď tátovi, ať si z toho nic nedělá. Žádný problém, *Nicky*,“ dodal a otevřel lednici. Přelila se přes něj vlna chladného vzduchu, která mu pomohla zvládnout hrozící výbuch vzteku. Přestože se v bytě větralo, bylo tam příšerné dusno.

„Hele, kdyby to bylo na mně, nechal bych tě tady. Vím, jak je to těžký. Vím, že po tom všem, co se stalo, je tohle fakt moc, ale...“

„To je v pohodě,“ utál ho Zet a vzal si z lednice láhev napuštěnou vodou z kohoutku. Není to v pohodě. Když vám sedmadvacetiletý kluk, který pořád ještě bydlí ve sklepě u rodičů a tričko má špinavé od mastných křupek, přijde říct, že máte do tří týdnů vyklidit byt, není v pohodě vůbec nic. *Adios, chlapče. Nezapomeň za svým dlouhovlasým potetovaným já zavřít dveře.*

„Hele, táta by tě tu chtěl nechat. Tvoji mámu měl rád. Byla to fajn ženská.“

„Jo.“ Zet zavřel ledničku a podíval se na šťastný výraz matčina zdravého obličejce tulícího se na jedné z fotek k jeho pětileté, od čokolády špinavé tváříčce. „Byla bezva.“

Byla.

Ztěžka polkl, zatímco Nick Mansanelli pokračoval: „Mohl bych s tátou promluvit, jestli by tě třeba nenechal nám pomáhat s autákama

výměnou za to, že bys chvíli bydlel na půdě. Není to tam sice nejlepší, ale dalo by ti to čas vyřešit, co dál. Určitě by se ti to...”

„Není třeba.“ Raději bude spát na ulici, než aby se stal něčím otrokem. Otevřel láhev s vychlazenou vodou a napil se. „Vyříd’ tátovi, že už brzo si se mnou nebude muset dělat starosti. Už nikdy.“

Nick couvl o další krok, podrbl se na zátylku a rozhlédl se kolem. „A nemohl bych ti... však víš... aspoň nějak pomoci? Třeba sehnat krabice nebo lepicí pásku? Budeš tu toho muset hodně pobalit,“ dodal s pohledem do obýváku. „Tak já ti...“

„Ne.“ Zet popošel dopředu a zastoupil Nickovi cestu dřív, než mohl vejít do chodbičky vedoucí k ložnici. „Nepotřebuju, abys mi pomáhal.“ Zet nepotřebuje nikoho.

Nick se zamračil. „Určitě? Vážně by to nebyl prob...“

„Určitě,“ přerušil ho Zet. Vtom mu v zadní kapse zacinkal telefon. Vytáhl ho a podíval se na displej.

JSI V POHODĚ? OZVAL SE TI UŽ STRÝC Z KALIFORNIE? MÁM O TEBE STRACH. PROSÍM, MLUV SE MNOU.

Kaitlin.

Ze všech těch lidí, kteří prohlašovali, jak rádi by mu nějak pomohli, mu ona jediná skutečně pomoci chtěla. Jenže toho pro něj moc udělat nemohla. Pořád mu opakovala, že je normální, že má vztek. Že se to zlepší, když tomu nechá čas. Všichni ho varovali před ukvapenými kroky. Všichni ho nabádali, aby zkusil dát šanci svým příbuzným, které téměř neznal. Aby dal věcem čas.

Ale ani moře času nemůže změnit fakt, že jeho máma umřela a všechno je na nic.

Kaitlin tu pro něj byla, když se na něj všichni ostatní vykašlali. Vzdálená rodina. Sousedi. Učitelé. Když ho jednou potom, co zůstal po škole, začala sledovat cestou domů, říkal jí, ať vypadne. Ale ona se

nedala odradit, držela se ho až na parkoviště a trvala na tom, že ji musí odvézt domů. Její máma pracovala jako zdravotní sestra v nemocnici, kam jeho máma docházela na léčbu. Věděla, že ji neodmítne, ale to neznamenal, že s ní bude mluvit. Což bylo nejspíš přesně to, o co jí šlo, protože ona mu toho měla dost co říct. Byla odhodlaná stát se jeho kamarádkou, i když on o ni nestál. I když se ve škole už skoro neukazoval. Nebýt jí, nevěděl, jestli by to vydržel tak dlouho.

Ale teď se ji chystal od sebe odstříhnout dřív, než ji stáhne ke dnu. Zasloužila si něco lepšího.

Schoval si telefon zpátky do kapsy a zadíval se na Nicka.

„Koukni,“ řekl Zet a záměrně si povzdech. „Jestli jsi sem přišel jen kvůli tomuhle, tak fajn, ale už musím běžet. Ve škole na mě čeká jeden učitel a nechtěl bych ho zmeškat.“

Nick ho poplácal po rameni. Univerzální gesto říkající něco jako *Chci, aby sis myslel, že ti křeju záda, ačkoli mám v plánu hodit tě při první příležitosti přes palubu*. „Jasně, žádnéj problém. Stavil jsem se jen, abych se podíval, jak to zvládáš a jestli něco nepotřebuješ, než...“

Než mě vyhodíte na ulici. Zet znovu zaťal pěsti a Nick opět couvl.

Pak se konečně otočil ke dveřím. „Dávej na sebe pozor. A ve škole jim to pořádně oslad'. Mně osobně se tam nikdy moc nelíbilo,“ řekl mu ještě.

Tak přece jen existuje nějaká věc, na které by se shodli.

Zet se ještě napil, pak si zašel do svého pokoje pro tátovu starou armádní tašku a dopis, který mu přišel minulý týden. Když si tašku přehodil přes rameno, telefon mu znovu zazvonil, ale on si ho nevšímal. Měl spoustu práce.

V kuchyni si ještě vzal fotku sebe a mámy, schoval si ji k telefonu a vyrazil pryč. Ani se neobtěžoval zamykat. Jestli to tam chce někdo vykrást, tak prosím. On jde do školy a nemá v plánu se vracet.